
Karate Budō

Zeszyt Naukowy 2, 8-9

2008

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Karta Budō

Preambula

Budō, wywodzące się z rycerskiego ducha, stanowi aspekt swej tradycyjnej kultury. W ciągu trwającego setki lat historycznego i społecznego rozwoju sztuki wojennej przekształciło się z „jutsu” w „dō”.

Budō zostało rozwinięte i udoskonalone według podstawowej idei, że duch, technika i ciało pozostają w jedności, do której dąży się przez: traktowanie tradycji z dużą powagą, dyscyplinę, etykietę i trening siły cielesnej.

Nowoczesna Japonia odziedziczyła te wartości i odgrywają one istotną rolę w kształtowaniu japońskiego charakteru osobowości. We współczesnej Japonii duch budō jest źródłem potężnej energii i przynosi wielu jednostkom satysfakcję.

Budō jest dzisiaj rozpowszechnione na całym świecie i cieszy się międzynarodowym zainteresowaniem. Zadurzenie w technicznie zorientowane wykształcenie i chęć zwycięstwa „za wszelką cenę” są przykładami, że istota budō jest zagrożona.

Chcąc zapobiec wypaczeniu tej sztuki, zostaliśmy wezwani, aby ustawicznie sprawdzać i zabiegać o ochronę i dalsze doskonalenie tego narodowego dziedzictwa.

Karta Budō została zredagowana w nadziei, że przedłużone pryncypia tradycyjnego budō zostaną utrzymane.

Artykuł 1. Cel

Cel budō trwa w kultywowaniu charakteru, poszanowaniu zdolności oceniania i rozstrzygania, w fizycznym i duchowym wychowaniu przy udziale technik walki.

Artykuł 2. Kiko (ćwiczenie)

W dzisiejszym ćwiczeniu musi się stale podążać za regułami skromności, pozostać wiernym podstawom i nie ulegać pokusom, aby uprawiać trening zorientowany na umiejętności techniczne, kosztem dążenia do jedności ducha i techniki.

Artykuł 3. Shiai (zawody)

W walce sportowej i wykonywaniu kata musi się objawiać duch budō. Wyęźajcie się do ostateczności! Wygrywajcie ze skromnością, przyjmujcie chętnie przegraną i pomimo to pokazujcie odpowiednią postawę!

Artykuł 4. Dōjō

Dōjō jest uświęconym miejscem dla kształtowania naszego ducha i ciała. Tu muszą obowiązywać: dyscyplina, właściwa etykieta i ceremoniał. Miejsce ćwiczeń musi oferować spokojną, czystą, bezpieczną i poważną atmosferę.

Artykuł 5. Nauczanie

Aby w nauczaniu być efektywnym nauczycielem, mistrz budō musi stale dążyć do kultywowania charakterów i uzdolnień swoich uczniów i sprzyjania procesowi opanowania ducha i ciała. On (ona) nie powinien przez zwycięstwa lub przegrane stać się chwiejnym lub okazywać arogancji, lecz utrzymywać przykładną postawę.

Artykuł 6. Upowszechnianie

Przy upowszechnianiu budō, aby je badać i utrzymać jego zrozumienie w międzynarodowej recepcji, powinno się podążać za tradycyjnymi wartościami i istotą treningu, jak np. wnoszone pojęcie ostateczności¹

Era Meiji to okres, kiedy powstał zapis nowożytnej wersji Budō (Bushidō) adresowany do całego społeczeństwa Japonii. Po etapie zachłyśnięcia się zachodnią nowoczesnością na początku okresu modernizacji Japonii, nastąpiło szybkie zakończenie oficjalnego kursu powodującego deprecjonowanie zasłużonej, opartej na filozoficzno-religijnym gruncie tradycji. Samurajski etos w formie spisanej, popartej autorytetem samego cesarza, stał się oficjalną wykładnią wychowania wszystkich klas społecznych w Japonii².

W Japońskim Związku Budō sformułowano kwestię: „Czym jest budō i jaki jest sens edukacji budō?”. W 1984 r. powołano specjalny Komitet Założenia Karty Budō.

Karta Budō (Budō Kensho) została przedstawiona 23 kwietnia 1987 r. Tekst składający się z preambuły i sześciu paragrafów dotarł do Europy przez instytucję International Budō University w roku 1989³.

Opierając się na pojmowaniu Sztuki Walki tak, jak się to odnotowuje „w Japonii, Budō rozumiane było [tam zawsze] jako synonim Bushidō – drogi wojownika”⁴.

¹ Hoff F. F., Die Budō-Charta [w:] Saldern M. von (red.), s. 77–79.

² Piwowski J., *Kodeks młodego samuraja: Budo shoshinshu*, „Przegląd religioznawczy” 2007, nr 3(225).

³ Cynarski W.J., *Socjologia sztuki walki* [w:] RN IDŌ. Ruch dla kultury, Rzeszów 2000, s. 88.

⁴ Cynarski W.J., *Słownik pojęć* [w:] RN IDŌ. Ruch dla kultury, Rzeszów 2000, s. 92.